

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 69 Pž-2274/2021-5

17-10-2021

U IME REPUBLIKE HRVATSKE
PRESUDA

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Ružice Omazić, predsjednice vijeća, Mirte Matić, sutkinje izvjestiteljice i Božene Zajec, članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja SALONIT d.d. u stečaju, Vranjic, Krešimirova bb, OIB 14755697651, zastupanog po stečajnom upravitelju Drašku Lambaši, a ovaj po punomoćniku Draganu Mijoču, odvjetniku u Splitu, protiv 1. tuženika REPUBLIKA HRVATSKA, OIB 52634238587, kojeg zastupa Županijsko državno odvjetništvo u Splitu, Gundulićeva 29a i 2. tuženika GRAD SOLIN, Solin, Stjepana Radića 42, OIB 40642464411, kojeg zastupa punomoćnik Tomislav Sesartić, odvjetnik u Solinu, uz sudjelovanje umješača na strani tužitelja NOVI SALONIT d.o.o. u stečaju, Zagreb, Radnička cesta 27, OIB 74737876059, kojeg zastupa punomoćnica Jaka Čurić, odvjetnica u Zagrebu i umješača na strani tužitelja BASCON d.o.o. Zagreb, Radnička 27, OIB 28992793633, kojeg zastupa punomoćnik Josip Paić, odvjetnik u Splitu, radi utvrđenja, odlučujući o žalbama tužitelja, prvotuženika i drugotuženika, protiv presude Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-704/2015-81 od 22. ožujka 2021., u sjednici vijeća održanoj 3. rujna 2021.

presudio je

I. Odbija se kao neosnovana žalba drugotuženika i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-704/2015-81 od 22. ožujka 2021. u točkama I. - IV. njezine izreke u odnosu na drugotuženika Grad Solin, Solin te u točki V. njezine izreke u dijelu kojim je naloženo drugotuženiku Gradu Solinu, Solin, naknaditi tužitelju parnične troškove u iznosu od 38.757,14 kn zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku na taj iznos od 22. ožujka 2021. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 (tri) postotna poena, te u točki VI. njezine izreke u dijelu kojim je naloženo drugotuženiku Gradu Solinu, Solin naknaditi umješaču Novi Salonit d.o.o. u stečaju, Zagreb, parnične troškove u iznosu od 11.461,87 kn te u točki VII. njezine izreke u dijelu kojim je naloženo drugotuženiku Gradu Solinu, Solin naknaditi umješaču Bascon d.o.o. Zagreb, parnične troškove u iznosu od 12.656,25 kn.

II. Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-704/2015-81 od 22. ožujka 2021. u točkama I. - VII. njezine izreke i sudi:

Odbija se u cijelosti kao neosnovan tužbeni zahtjev u odnosu na prvotuženika Republiku Hrvatsku.

III. Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-704/2015-81 od 22. ožujka 2021. u točki V. njezine izreke u dijelu kojim je naloženo drugotuženiku Gradu Solinu, Solin, naknaditi tužitelju parnične troškove u iznosu od 9.045,64 kn s pripadajućim zateznim kamatama i sudi:

Odbija se kao neosnovan tužiteljev zahtjev za naknadu parničnih troškova u iznosu od 9.045,64 kn (devettisućačetdesetpet kuna i šezdesetčetiri lipe) zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku na taj iznos od 22. ožujka 2021. pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 (tri) postotna poena.

IV. Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-704/2015-81 od 22. ožujka 2021. u točki VI. njezine izreke u dijelu kojim je naloženo drugotuženiku Gradu Solinu, Solin, naknaditi umješaču Novi Solin d.o.o. u stečaju, Zagreb, parnične troškove u iznosu od 8.538,13 kn i sudi:

Odbija se kao neosnovan zahtjev umješača Novi Salonit d.o.o. u stečaju, Zagreb, za naknadu parničnih troškova u iznosu od 8.538,13 kn (osamtisućapetstotridedesetosam kuna i trinaest lipa).

V. Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-704/2015-81 od 22. ožujka 2021. u točki VI. njezine izreke u dijelu kojim je naloženo drugotuženiku Gradu Solinu, Solin, naknaditi umješaču Bascon d.o.o., Zagreb, parnične troškove u iznosu od 8.593,75 kn i sudi:

Odbija se kao neosnovan zahtjev umješača Bascon d.o.o. Zagreb, za naknadu parničnih troškova u iznosu od 8.593,75 kn (osamtisućapetstodevedesettri-kune i sedamdesetpet lipa).

VI. Nalaže se tužitelju u roku od osam dana, naknaditi prvotuženiku Republika Hrvatska troškove parničnog postupka u iznosu od 25.265,62 kn (dvadesetpettisućadvjestošezdesetpet kuna i šezdesetdvije lipe) te se odbija kao neosnovan prvotuženikov zahtjev za naknadu parničnih troškova u iznosu od 7.734,38 kn (sedamtisućasedamstotridesetčetiri kune i tridesetosam lipa).

Obrazloženje

1. Pobijanom presudom Trgovačkog suda u Splitu, utvrđeno je da tužitelj Salonit d.d. u stečaju isključivi vlasnik fizički i geometrijski točno određenog realnog dijela nekretnine označene kao z.k.č.br. 6953/1, Z.U. 5254, k.o. Solin, i to onog dijela

te nekretnine, u površini od 3.866 m², poblize označen u točki I. izreke presude te je tužitelj ovlašten na temelju presude izvršiti parcelaciju predmetne nekretnine na način da se iz navedene nekretnine izdvoji fizički i geometrijski točno određeni opisani realni dio iste, da se navedeni izdvojeni dio formira kao samostalna čestica zemljišta sa novim katastarskim brojem te je tužitelj Salonit d.d. u stečaju ovlašten provesti navedenu parcelaciju u katastru zemljišta i u zemljišnoj knjizi za k.o. Solin (točka I. izreke), određeno je da je tuženik Grad Solin dužan trpjeti parcelaciju nekretnine označene kao čest. zem. 6953/1, zk.ul. 5254, k.o. Solin, na način da se iz navedene nekretnine izdvoji fizički i geometrijski točno određeni realni dio nekretnine, poblize označen i preciziran u točki I. izreke presude te da se navedeni dio formira kao samostalna čestica zemljišta s novim brojem i provede parcelacija predmetne nekretnine u katastru zemljišta i u zemljišnoj knjizi za k.o. Solin (točka II. izreke), određeno je da je tužitelj Salonit d.d. u stečaju ovlašten na temelju presude i prijavnog lista, kojim će se izvršiti parcelaciju nekretnine označen kao čest.zem. 6953/1, zk.ul. 5254, k.o. Solin, opisana u točkama I. i II. izreke presude, u zemljišnoj knjizi za k.o. Solin, zatražiti i postići upis uknjižbe prava vlasništva na novoformiranoj čestici zemljišta, nastaloj tom parcelacijom i prijavnim listom, na svoje ime i za svoju korist, za cijelo, uz prethodno brisanje prava vlasništva s imena tuženika pod 2. Grada Solina za cijelo (točka III. izreke), utvrđeno je da je tužitelj Salonit d.d. u stečaju isključivi vlasnik nekretnina označenih kao čest. zem. 6953/2, čest. zem. 6953/3, čest. zem. 6953/4, čest.zem. 6953/5 i čest. zem. 6953/6, sve upisane u Z.U. 5254, k.o. Solin, poblize opisane u točki IV. izreke, te da je ovlašten na temelju presude zatražiti i ishoditi u nadležnoj zemljišnoj knjizi upis uknjižbe prava vlasništva navedenih nekretnina, na svoje ime i za svoju korist, za cijelo, uz istodobno brisanje tog prava s imena drugotuženika (točka IV. izreke), naloženo je prvo i drugotuženiku da tužitelju naknade trošak parničnog postupka u iznosu od 46.749,78 kuna, u roku od 15 dana, zajedno sa pripadajućim zateznim kamatama te je odbijen zahtjev tužitelja za naknadu parničnih troškova u iznosu od 24.562,72 kn zajedno sa pripadajućim zateznim kamatama (točka V. izreke), nalaženo je prvo i drugotuženiku da umješaču Novi Salonit d.o.o. u stečaju naknade trošak postupka u iznosu od 20.000,00 kn, dok je odbijen kao neosnovan zahtjev umješača Novi Salonit d.o.o. u stečaju za naknadu parničnih troškova u iznosu od 46.537,50 kn (točka VI. izreke), naloženo je prvo i drugotuženiku da umješaču Bascon d.o.o. naknade trošak postupka u iznosu od 21.250,00 kn, dok je odbijen kao neosnovan zahtjev umješača Bascon d.o.o. za naknadu parničnih troškova u iznosu od 4.375,00 kn (točka VII. izreke).

2. Iz obrazloženja proizlazi da je prvostupanjski sud tako odlučio jer je utvrdio da je nekretnina koja je predmet spora dana na upravljanje i korištenje predniku tužitelja (najkasnije 1973.) te da bez obzira na to što je sporna nekretnina do 2001. bila upisana u zemljišnim knjigama kao javno dobro, da se nije koristila kao javno dobro nego je korištena isključivo za obavljanje gospodarske djelatnosti tužitelja te da stoga predstavlja nekretninu koja je podobna za stjecanje prava vlasništva. Slijedom toga prvostupanjski sud je ocijenio da je tužitelj stekao vlasništvo na spornim nekretninama dosjelošću pa nije ocjenjivao je li tužitelj stekao pravo vlasništva na njima, građenjem ili unošenjem nekretnina u temeljni kapital društva Salonit d.d.

3. Protiv presude žalbu su podnijeli tužitelj i oba tuženika.

4. Tužitelj je podnio žalbu protiv točke V. izreke u dijelu kojim je odbijen njegov zahtjev za naknadu parničnih troškova u iznosu od 24.562,72 kn, navodeći da je tužitelju tri podneska koja je dostavio u spis, osim četiri priznata podneska, trebalo priznati sukladno Tbr. 8. t. 3. Tarife, odnosno u visini od 250,00 kn za svaki od njih. Također smatra da mu je trebalo priznati trošak izbjavanja iz pisarnice u iznosu od 1.000,00 kn, kao i trošak sudske pristojbe na reviziju u iznosu od 4.000,00 kn te da mu je trebalo priznati troškove pristupa na ročišta održana 3. studenog 2006., 13. prosinca 2006., 26. siječnja 2007., 25. svibnja 2007., 7. rujna 2007., 26. listopada 2007., 30. studenog 2007., 30. lipnja 2017., 9. travnja 2018. i 10. prosinca 2018. kao i ročišta održana 20. lipnja 2007., 4. travnja 2008. i 24. listopada 2008., u punom iznosu a ne sukladno Tbr. 9. t. 2. Tarife, odnosno Tbr. 9. t. 5. Tarife.

5. Tuženici nisu dali odgovor na žalbu tužitelja.

6. Prvotuženik žalbom pobija presudu zbog svih zakonskih razloga u bitnome navodeći da tuženik nije pasivno legitimiran u ovom postupku i da je stoga ostvarena bitna povreda odredaba postupka iz čl. 354. st. 2. t. 8. ZPP-a, jer je u postupku sudjelovala osoba koja ne može biti stranka u postupku.

7. Drugotuženik žalbom pobija presudu zbog svih zakonskih razloga u bitnome navodeći da sporna nekretnina nikada nije dana tužitelju na upravljanje i korištenje, jer su sporna odobrenja za građenje Uprave za urbanizam, građevinarstvo i komunalne poslove, iz 1973. godine, dana investitoru Tvornici „Dalmacija cement“ Solin – „Antiša Vučićić“, Vranjic, te da stoga posjed tužitelja nije zakonit. Dodatno ukazuje da čak i kada bi građevine koje se nalaze na spornim nekretninama bile upravo one za čiju gradnju su izdana navedena odobrenja tužitelju, tužitelj i dalje ne bi imao valjan pravni temelj za posjed današnje čestice 6953/1 k.o. Solin.

8. Odgovor na žalbe prvo i drugotuženika nije dan.

9. Žalba tužitelja nije osnovana.

10. Žalba prvotuženika je osnovana.

11. Žalba drugotuženika nije osnovana osim u dijelu koji se odnosi na troškove postupka.

12. Presuda je ispitana u skladu s odredbom čl. 365. st. 1. i 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 57/11, 25/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP), u granicama razloga navedenih u žalbi, te pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a i na pravilnu primjenu materijalnog prava.

13. Predmet spora je tužiteljev zahtjev radi utvrđenja prava vlasništva na nekretninama z.k.č.br. 6953/1, upisana u zk. uložak 5254, k.o. Solin, z.k.č.br. 6953/2, z.k.č.br. 6953/3, z.k.č.br. 6953/4, z.k.č.br. 6953/5 i z.k.č.br. 6953/6, sve upisane u

zk.uložak 5254, k.o. Solin, i to na temelju dosjelnosti, građenjem ili unošenjem nekretnina u temeljni kapital društva Salonit d.d.

14. Iz spisa proizlazi:

- da je nekretnina označena kao z.k.č.br. 6953 k.o. Solin površine 4121 m², označena kao nepodno i zgrada površine 1371 m² bila upisana u zemljišnim knjigama Općinskog suda u Splitu kao javno dobro,

- da je ta nekretnina parcelirana i kao takva upisana pod oznakama z.k.č.br. 6953/1, 2, 3, 4, 5 i 6 u zk. ul. 5254 k.o. Solin,

- da je 11. svibnja 2001. doneseno rješenje Grada Solina o izmjeni statusa zemljišta u k.o. Solin za označene nekretnine na način da se navedene nekretnine izuzimaju iz opće upotrebe i gube značaj javnog dobra s time da će se izvršiti upis prava vlasništva u korist Grada Solina, a što je i uslijedilo na temelju rješenja Općinskog suda u Splitu poslovni broj Z-7614/01 od 7. studenog 2001. uz prethodno uknjižbu brisanja javnog dobra,

- da se ranije prednik tužitelja, a sada tužitelj, nalaze u posjedu predmetnih nekretnina neprekidno od 1973.,

- da se navedene nekretnine nalaze unutar tvorničkog kruga tužitelja te da su u cijelosti privedene svrsi obavljanja gospodarske djelatnosti tužitelja i to tako da se na z.k.č.br. 6953/2 nalazi dio poslovne zgrade tužitelja, na nekretnini oznake z.k.č.br. 6953/3 je izgrađena kotlovnica za ranije obavljanje djelatnosti tužitelja, na nekretnini z.k.č.br. 6953/4 je izgrađena kompresorska stanica u kojoj se nalaze kompresori za komprimiranje zraka, na z.k.č.br. 6953/5 je izgrađena pumpna stanica za mazut, na nekretnini z.k.č.br. 6953/6 je izgrađeno skladište azbesta i to sjeveroistočni dio skladišta azbesta i na nekretnini z.k.č.br. 6953/1 je u većem dijelu betonirano dvorište koje služi za skladište gotovih proizvoda tužitelja s manjim dijelom zelene površine kao i raznim instaliranim uređajima i opremom u funkciji obavljanja djelatnosti tužitelja, osim dijela predmetne nekretnine u površini od 325 m² koja se nalazi izvan poslovnog kruga tužitelja,

- da je na temelju rješenja Hrvatskog fonda za privatizaciju, u postupku pretvorbe društvenog poduzeća Salonit Vranjic, izvršena rezervacija dionica u protuvrijednosti predmetnog zemljišta iz razloga što su postojali neriješeni imovinskopravni odnosi, sve sukladno rješenju oznake Klasa: UP/I-943-01/03-02/93 Ur.broj: 563-03-02/04-2003-5 od 2. rujna 2003.,

- da je tužba podnesena 7. listopada 1998.

15. Imajući u vidu navedena utvrđenja i odredbu čl. 35. st. 4. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima („Narodne novine“ broj 91/96 i 68/96; dalje: ZV) pravilno je prvostupanjski sud ocijenio da je sporna nekretnina iako je do 2001. godine bila upisana u zemljišnim knjigama kao javno dobro, izgubila svojstvo javnog dobra, jer se faktično nije koristila kao javno dobro u općoj uporabi. Naime, s obzirom na to da se sporna nekretnina nalazila unutar ograđenog kompleksa tužitelja u kojem su se isključivo obavljale gospodarske djelatnosti prednika tužitelja i tužitelja i da nitko drugi osim tužitelja nije bio u mogućnosti koristiti se predmetnom nekretninom, pravilno je prvostupanjski sud ocijenio da je na taj način, sporna nekretnina izgubila svojstvo javnog dobra. Stoga je pravilno prvostupanjski sud ocijenio da je sporna nekretnina podobna za stjecanje prava vlasništva.

16. Nadalje, prvostupanjski sud u obrazloženju pobijane presude pravilno navodi da među strankama nije sporno da se tužitelj odnosno njegov pravni prednik nalaze u posjedu sporne nekretnine odnosno nekretnina, neprekidno od 1973. godine, no među strankama je sporna kvaliteta tog posjeda s obzirom na to da je drugotuženik tijekom postupka osporavao odobrenja za građenje Uprave za urbanizam, građevinarstvo i komunalne poslove od 10. srpnja 1973., 7. srpnja 1973. i od 15. svibnja 1973. Naime, pravilno ukazuje drugotuženik da u navedenim odobrenjima za građenje Uprave za urbanizam, građevinarstvo i komunalne poslove, nije izrijekom navedeno da je gradnja navedenih objekata odobrena na spornoj nekretnini. Jednako tako, ni iz rješenja Sekreterijata za upravo pravne poslove tadašnje Općine Split (list 71. – 72. spisa) ne proizlazi izravno da je sporna z.k.č.br. 6953 k.o. Solin, dana na korištenje tužitelju odnosno njegovom pravnom predniku. Na navedena utvrđenja je ukazano i presudom ovog suda poslovni broj PŽ-1669/09-3 od 8. veljače 2011.

17. Međutim, imajući i uvidu da je vještak Ante Bošnjak u dopuni svog nalaza i mišljenja od 18. rujna 2020. utvrdio su svi objekti koji su izgrađeni na spornim nekretninama (z.k.č.br. 6953/2, 6953/3, 6953/4, 6953/5 i 6953/6) prikazani i u situacijskom planu sadržanom u Potvrdi Općine Split, Uprave za urbanizam, građevinarstvo i komunalne poslove od 16. prosinca 1970., br. 356/448/70/VJ/IT, a kojom Potvrdom je odobreno proširenje postojećeg kompleksa tvornice pravnog prednika tužitelja uz ispunjenje određenim urbanističkih uvjeta, pravilna je ocjena prvostupanjskog suda da je posjed tužitelja i prednika tužitelja u odnosu na z.k.č.br. 6953/2, 6953/3, 6953/4, 6953/5 i 6953/6, zakonit. Naime, bez obzira što u navedenoj Potvrdi kao i odobrenjima za građenje od 10. srpnja 1973., 7. srpnja 1973. i od 15. svibnja 1973., nije izrijekom navedena sporna z.k.č.br. 6953 k.o. Solin, sasvim je razvidno iz spornih Odobrenja za koje objekte se daje odobrenje za građenje. Stoga imajući u vidu da su objekti iz navedenih odobrenja upravo objekti koji su i izgrađeni na spornoj čestici z.k.č.br. 6953 k.o. Solin, te da nitko od stranaka nije ni tvrdio da bi sporni objekti iz navedenih Odobrenja bili izgrađeni na nekim drugim zemljišnim česticama, pa da se stoga Odobrenja odnose na te druge objekte odnosno druge zemljišne čestice, a ne na sporne nekretnine, kao i imajući u vidu da je vještak nesporno na temelju položaja i površine predmetnih i okolnih čestica i povijesnih promjena područja na kojem one leže, utvrdio da predmetne nekretnine odgovaraju onima prikazanim u situacijskom planu Potvrde od 16. prosinca 1970. i dopunjenoj potvrdi od 22. travnja 1971. pravilan je zaključak prvostupanjskog suda da je posjed tužitelja u odnosu na te nekretnine, zakonit. Naime, davanje odobrenja za građenje objekata, a koji objekti su izgrađeni upravo na z.k.č.br. 6953 k.o. Solin, dano je i pravo na posjed tužitelju odnosno njegovom predniku na toj nekretnini na kojoj su izgrađeni pa je stoga njegov posjed te nekretnine zakonit. Jednako tako pravilna je ocjena prvostupanjskog suda i pogledu istinitosti navedenog posjeda, jer tuženici nisu ni tvrdili da bi tužitelj navedeni posjed pribavio silom, potajno, prijevarom ili zloupotrebom povjerenja, pri čemu treba navesti da se sukladno odredbi čl. 18. st. 5. ZV-a, poštenje posjeda presumira.

18. U odnosu na z.k.č.br. 6953/1, k.o. Solin, u površini od 3.866 m², označenu kao tijelo A u Skici lica mjesta br. 1. Tematska skica, sadržano u dopuni nalaza i mišljenja vještaka od 18. rujna 2020., pravilno je prvostupanjski sud utvrdio da je

tužitelj u zakonitom, istinitom i poštenom posjedu navedene nekretnine. Naime, imajući u vidu da se su svi objekti koji se nalaze na z.k.č.br. 6953/2, 6953/3, 6953/4., 6953/5 i 6953/6, objekti koji su u biti izgrađeni na z.k.č.br. 6953 k.o. Solin dok je navedene čestica bila jedinstvena, te da je tek naknadno z.k.č.br. 6953 k.o. Solin, parcelirana i kao takva upisana pod oznakama z.k.č.br. 6953/1, 2, 3, 4, 5 i 6 u zk. ul. 5254 k.o. Solin, sasvim je razvidno da je tužitelj imao valjan pravni temelj posjedovanja i navedene z.k.č.br. 6953 k.o. Solin odnosno sada dijela nekretnine označene kao z.k.č.br. 6953/1 k.o. Solin i to u dijelu koji se nalazi unutar poslovnog kruga tužitelja odnosno pravnog prednika tužitelja.

19. Nisu osnovani navodi drugotuženika da utvrđenje, da postojeće nekretnine na spornim česticama odgovaraju onima prikazanim u situacijskom planu Potvrde od 16. prosinca 1970. i dopunjenoj potvrdi od 22. travnja 1971., nije mogao dati vještak za geodeziju već isključivo vještak građevinske struke, s obzirom na to da je vještak navedeno utvrđenje dao upravo na temelju položaja, oblika i površine spornih čestica odnosno objekta i građevina na njima, a što spada u područje geodezije dok bi građevinski vještak bio potreban u slučaju da se utvrđivala starost izgrađenih objekata, a što konkretno nije bio slučaj.

20. Slijedom navedenog, tužitelju je za stjecanje prava vlasništva spornih nekretnina bilo potrebno posjedovati ih dvadeset godina sukladno pravnim pravilima Općeg građanskog zakonika (dalje: OGZ) i Zakona o osnovnim vlasničkopravnim odnosima („Službeni list SFRJ“ broj 6/80 i 36/90, „Narodne novine“ broj 53/91 i 91/96; dalje: ZOVO) koji se primjenjuju temeljem čl. 388. st. 2. Zakona o vlasništvu i drugim stvarima („Narodne novine“ broj; 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 129/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09, 153/09, 143/12 i 152/14; dalje: ZV) kojim je propisano da se stjecanje, promjena, pravni učinci i prestanak stvarnih prava do stupanja na snagu ovoga Zakona prosuđuju prema pravilima koja su se primjenjivala u trenutku stjecanja, promjene i prestanka prava i njihovih pravnih učinaka. Nadalje, čl. 388. st. 3. ZV-a propisano je da rokovi koji su za stjecanje i prestanak stvarnih prava određeni ovim Zakonom, ako su bili počeli teći prije nego što je on stupio na snagu, nastavljaju teći u skladu s odredbom stavka 2. ovoga članka, ali ne dulje nego što bi trebao isteći rok određen ovim Zakonom ako bi počeo teći u času njegova stupanja na snagu. Nadalje, prema Načelnom mišljenju opće sjednice Saveznog Vrhovnog suda br. 3/60 od 4. travnja 1960. godine za redovnu dosjelost potrebno 20 godina posjedovanja, a ne 30 kako je to bilo propisano u izvornom tekstu OGZ-a. Iz navedenog slijedi da se na stjecanje prava vlasništva za razdoblje od 1945. do 1. rujna 1980. (dan stupanja na snagu Zakona o osnovnim vlasničkopravnim odnosima) primjenjuju navedena pravna pravila Općeg građanskog zakonika, a nakon toga odredbe Zakona o osnovnim vlasničkopravnim odnosima.

21. Glede činjenice da su predmet postupka nekretnine koje su prvotno bile u režimu javnog dobra, a potom u vlasništvu tuženika kao jedinice lokalne samouprave, i koje su u trenutku kada je prednik tužitelja stupio u posjed tih nekretnina i na dan 8. listopada 1991. u zemljišnoj knjizi bile upisane kao javno dobro, dakle radi se o nekretnini u režimu društvenog vlasništva, ukazuje se na pravno shvaćanje izraženo u odlukama Europskog suda za ljudska prava, Gashi protiv Hrvatske, Trgo protiv Hrvatske i Radomilja i dr. protiv Hrvatske, u kojima je

zauzet stav da se kod stjecanja prava vlasništva dosjelošću na stvarima koje su prije 8. listopada 1991. bile u društvenom vlasništvu treba u vrijeme dosjelosti računati i vrijeme prije 8. listopada 1991., ako se time ne vrijeđaju vlasnička prava osoba koja ta prava nisu stekla na temelju čl. 388. st. 4. ZVDSP-a nego na temelju drugih odredaba tog Zakona (na primjenu navedenog pravnog shvaćanja upućuje i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odlukama poslovnog broja Rev-x-974-2017 od 7. svibnja 2019. i poslovnog broja Rev-2776/2016 od 29. siječnja 2019.).

22. Imajući u vidu navedeno, kako je tužitelj i njegov prednik u kvalificiranom posjedu spornih nekretnina od 1973. godine, dok je tužba u ovom predmetu podnesena 7. listopada 1998., a s obzirom na to da sukladno pravnom shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske Broj: Su-IV-56/19-2 od 14. veljače 2019. pretpostavke za stjecanje prava vlasništva dosjelošću (kvaliteta i trajanje posjeda, sposobnost posjednika biti vlasnikom stvari, te sposobnost stvari da bude u vlasništvu) moraju biti ispunjene u vrijeme podnošenja tužbe, to je do podnošenja tužbe protekao propisani rok od dvadeset godina i po Općem građanskom zakoniku, i po Zakonu o osnovnim vlasničkopravnim odnosima (a i po Zakonu o vlasništvu), slijedom čega je pravilno prvostupanjski sud ocijenio da su se ispunile pretpostavke za stjecanje prava vlasništva na predmetnim nekretninama dosjelošću.

23. Dakle, svojim žalbenim navodima drugotuženik nije doveo u osnovanu sumnju pravilnost i zakonitost pobijane presude, pa je stoga na temelju odredbe čl. 368. st. 1. ZPP-a o žalbi drugotuženika protiv presude valjalo odlučiti kao u točki I. izreke ove presude.

24. U odnosu na žalbu prvotuženika, prvostupanjski sud je počinio bitnu povredu odredaba postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a, jer o odlučnim činjenicama postoji proturječnost između onoga što se u razlozima presude navodi o sadržaju isprava i samih tih isprava. Međutim, prema stanju spisa sve bitne činjenice moguće je utvrditi na temelju isprava i izvedenih dokaza koji se nalaze u spisu (čl. 373.a ZPP-a)

25. Prema pravnom shvaćanju zauzetom na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovnog broja Su-IV-56/19-10 održanoj 21. listopada 2019.: „Kada tuženik otuđi stvar ili pravo tijekom parnice, na što suprotna stranka nije mogla utjecati, primjenjuju se odredbe iz čl. 162. st. 4. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima, a tek u slučaju kada te odredbe nije moguće primijeniti, tada čl. 195. st. 1. Zakona o parničnom postupku isključuje primjenu pravila o pravno relevantnim činjenicama koje postoje u vrijeme zaključenja glavne rasprave, dakle, mjerodavno je stanje koje je postojalo u vrijeme podnošenja tužbe.“

26. Odredbom čl. 195. st. 1. ZPP-a, propisano je da otuđenje stvari i prava o kojem teče parnica nema one pravne učinke koje bi imalo da je do otuđenja došlo prije pokretanja parničnog postupka, a cilj te odredbe, pravilno shvaćene, jest, prije svega, sprječavanje zloupotreba, tj. spriječiti prestanak legitimacije za vođenje postupka stvarnim ili fiktivnim otuđenjem stvari ili prava o kojem teče parnica,

odnosno o kojem ovisi rješenje u parnici. Odredba čl. 195. st. 1. ZPP-a je procesnopravna odredba koja po svom smislu i cilju ne može imati drugo značenje osim da se tom odredbom, u situacijama kada se otuđi stvar ili pravo o kojima teče parnični postupak ili stvar ili pravo o kojima ovisi odluka o tužbenom zahtjevu, neutralizira osnovno pravilo prema kojem su „relevantne činjenice one koje postoje u vrijeme zaključenja glavne rasprave.

27. Na sličnoj argumentaciji temelji se i odredba čl. 162. st. 4. ZV-a, prema kojoj, tuženik koji je stvar posjedovao pa je posjed napustio pošto mu je dostavljena tužba, treba je o svome trošku predati tužitelju koji se ne bi htio držati pravoga posjednika, odnosno, treba mu nadoknaditi punu vrijednost stvari. Dakle, otuđenje stvari na koju se odnosi tužbeni zahtjev vlasnika koji traži predaju stvari, izričito je zakonom uređeno da otuđenje stvari od strane posjednika (tuženika) nema nikakav učinak na pasivnu legitimaciju, tj. obvezu tuženika da preda tu stvar bez obzira što je napustio posjed. Prema tome, okolnost da je zbog otuđenja stvari ili prava tuženiku eventualno otežano ispunjenje obveze, nije razlog zbog kojeg bi takav tuženik bio oslobođen svoje obveze, jer je takva situacija nastala tuženikovim aktivnostima, nakon što je već obaviješten o parničnom postupku pokrenutom protiv njega. Stoga otuđenje stvari ili prava o kojem teče parnica nema bezuvjetan prestanak pasivne legitimacije tuženika, već to ovisi o ispunjenju navedenih uvjeta. (tako i VSRH, Rev-2028/16-3 od 18. prosinca 2019.)

28. Slijedom navedenog, za primjenu navedenog pravnog shvaćanja VSRH i odredbe čl. 162. st. 4. ZV-a odnosno odredbe čl. 195. ZPP-a, potrebno je da je tuženik otuđio stvar ili pravo o kojem teče parnica, odnosno napustio posjed nakon podnošenja tužbe te da se tužbeni zahtjev odnosi na predaju stvari, što nije slučaj u konkretnom predmetu. Naime, u ovom postupku prvotuženik Republika Hrvatska nije otuđila stvar odnosno pravo o kojem teče parnica već je drugotuženik pravo vlasništva stekao odlukom suda od 7. studenog 2001. kojom je dozvoljena uknjižba prava vlasništva drugotuženika na spornim nekretninama, te jednako tako prvotuženik Republika Hrvatska nije napustio posjed spornih nekretnina pošto mu je dostavljena tužba, jer prvotuženik nije ni bio u posjedu sporne nekretnine od 1973. godine pa tako niti u trenutku podnošenja tužbe.

29. Stoga se u konkretnom slučaju ne radi o zloupotrebi od strane prvotuženika na način da je svojim postupkom ili svojom aktivnošću nakon što je već obaviješten o parničnom postupku (eventualnim otuđenjem stvari/prava o kojoj teče parnica) htio spriječiti vođenje postupka protiv sebe pa se ne može primijeniti navedeno pravno shvaćanje, kao što se ne može primijeniti ni odredba čl. 162. st. 4. ZV-a, iz ranije navedenih razloga.

30. Imajući u vidu navedeno, kako ne postoji osnova da se isključi primjena pravila o pravno relevantnim činjenicama koje postoje u vrijeme zaključenja glavne rasprave, odnosno da je mjerodavno stanje koje je postojalo u vrijeme podnošenja tužbe (pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 21. listopada 2019.) to znači da sukladno odredbi čl. 195. st. 1. ZPP-a, okolnost da je stvar ili pravo o kojem teče parnica promijenila vlasnika ne sprečava da se parnica među istim strankama dovrši, ali je od utjecaja na pasivnu legitimaciju tuženika ili, drugim

riječima, to što nakon otuđenja predmeta spora tužitelj ima pravo nastaviti parnicu ne znači da ova procesna odredba ima bilo kakav učinak na osnovanost tužbenog zahtjeva pa stoga sud u takvim okolnostima treba dovršiti parnicu među istim strankama, ali odbiti tužbeni zahtjev.

31. U konkretnoj procesnoj situaciji, kada je drugotuženik postao vlasnikom spornih nekretnina o kojima se vodi spor bez da je prvotuženik prenio vlasništvo na drugotuženika odnosno bez radnje prvotuženika koja bi se mogla ocijeniti kao zloupotreba procesnih ovlaštenja, tužitelj ne može uspjeti s tužbenim zahtjevom prema prvotuženiku. Stoga je okolnost da je prestalo pravo vlasništva prvotuženika na tim nekretninama od bitnog utjecaja za odluku o samoj stvari. Naime, pravilnost ovakvog utvrđenja proizlazi i iz točaka I. - IV. izreke prvostupanjske presude, jer se njima ni ne nalaže prvotuženiku da je dužan trpjeti parcelaciju i brisanje prava vlasništva, jer prvotuženik nije vlasnik spornih nekretnina.

32. Slijedom navedenog, valjalo je stoga na temelju odredbe čl. 373.a st. 1. t. 3. ZPP-a, unatoč počinjenoj bitnoj povredi odredaba postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a, preinačiti prvostupanjsku presudu kako je odlučeno u točki II. izreke.

33. U odnosu na troškove postupka, prvostupanjski sud je djelomično pogrešno primijenio materijalno pravo.

34. U kategoriju podnesaka iz Tbr. 8. t. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 107/15; dalje: Tarifa), kada se radi o podnescima tužitelja, ulaze samo obrazloženi podnesci kojima se odgovara na navode iz odgovora na tužbu ili se očituje na nalaze i mišljenja vještaka uz ograničenje na četiri podneska ove vrste u prvostupanjskom postupku, dok svi ostali podnesci, ulaze u kategoriju podnesaka iz Tbr. 8. t. 3. Tarife za koje punomoćnik u slučaju da su sukladno odredbi čl. 155. st. 1. ZPP-a, bili potrebni za vođenje parnice, ima pravo na nagradu u visini od 25% nagrade iz Tbr. 7. t. 1., 3., 6. i 7., ali ne više od 50 bodova.

35. Slijedom navedenog, osim troška za sastav tužbe od 7. listopada 1998. u iznosu od 750,00 (Tbr. 7. t. 1. Tarife), tužitelj ima pravo i na naknadu troška za sastav podnesaka od 7. siječnja 2008., 21. veljače 2020. i 23. studenog 2020. u iznosu od 750,00 kn za svaki od navedenih podnesaka sukladno Tbr. 8. t. 1. Tarife). Međutim, budući da podnesci od 7. travnja 2020., 5. lipnja 2020., i 14. prosinca 2020. ne ulaze u kategoriju podnesaka iz Tbr. 8. t. 1. Tarife, a radi se o podnescima koji su bili sukladno odredbi čl. 155. ZPP-a, potrebni za vođenje ovog postupka, to tužitelj ima pravo na nagradu sukladno Tbr. 8. t. 3. Tarife, odnosno 187,50 kn za svaki od navedenih podnesaka. U odnosu na podnesak od 24. veljače 2020. tužitelj nema pravo na naknadu troška za sastav tog podneska u iznosu od 1.000,00 kn, jer navedeni podnesak ni ne prileži spisu. Tužitelju pripada osim troška pristupa na ročišta od 10. rujna 2008. i 19. studenog 2019. u iznosu od 1.000,00 kn koji trošak mu je priznat, a na kojima je obavljen očevid i na trošak izbivanja iz pisarnice prilikom očevida u iznosu od 500,00 kn za svaki od navedenih očevida, sukladno Tbr. 35. Tarife. Slijedom navedenog, tužitelj ima pravo na naknadu za navedena ročišta u iznosu od ukupno 5.643,11 kn s uključenim PDV-om (po stopi od 22% za radnje

poduzete do 31. srpnja 2009., te po stopi od 23% za radnje poduzete od 1. kolovoza 2009. do 28. veljače 2012., odnosno po stopi od 25% za radnje poduzete od 1. ožujka 2012.).

36. Treba navesti da je u konkretnom slučaju tužitelj kao vrijednost predmeta spora odredio iznos od 10.000,00 kn, slijedom čega u slučaju priznanja nagrade u punom iznosu, stranke imaju pravo na naknadu troška za poduzete radnje u iznosu od 750,00 kn pa je u odnosu na sve troškove koje je prvostupanjski sud priznao tužitelju, pogrešno primijenjeno materijalno pravo kada je tužitelju dosuđen iznos od 1.000,00 kn za radnje priznate u punom iznosu, umjesto iznosa od 750,00 kn.

37. Slijedom navedenog, tužitelj ima pravo na naknadu troška za sastav žalbe od 23. prosinca 2008. u iznosu od 937,50 kn uvećano za PDV po stopi od 22% što iznosi ukupno 1.143,75 kn sukladno Tbr. 10. t. 1. Tarife te za sastav revizije od 5. svibnja 2011. u iznosu od 1.125,00 kn što uvećano za PDV po stopi od 23% ukupno iznosi 1.383,75 kn, sukladno Tbr. 10. t. 6. Tarife. Jednako tako i u odnosu na troškove sudskih pristojbi, prvostupanjski sud je pogrešno primijenio materijalno pravo, s obzirom na to da sukladno vrijednosti predmeta spora od 10.000,00 kn, sudska pristojba na tužbu i presudu iznosi 400,00 kn, a ne 500,00 kn te sudska pristojba na žalbu od 23. prosinca 2008. iznosi 800,00 kn, a ne 2.000,00 kn kao što sudska pristojba na reviziju od 5. svibnja 2011. iznosi također 800,00 kn, a ne 4.000,00 kn koliko je tužitelj zahtijevao, što ukupno za navedena dva podneska i pristojbe iznosi 4.927,50 kn.

38. Nadalje, u odnosu na troškove pristupa na održana ročišta, pravilnom primjenom materijalnog prava tužitelju treba priznati trošak pristupa na ročišta održana 25. travnja 2007., 30. siječnja 2008., 16. svibnja 2008., 10. rujna 2008., 28. studenog 2008., 4. svibnja 2017., 8. lipnja 2017., 19. veljače 2018., 2. srpnja 2018., 5. rujna 2018., 13. veljače 2019., 3. listopada 2019., 19. studenog 2019., 16. srpnja 2020. i 4. veljače 2021. u iznosu od 750,00 kn za svako od navedenih ročišta sukladno Tbr. 9. t. 1. Tarife, kao i za pristup na ročišta održana 3. studenog 2006., 13. prosinca 2006., 26. siječnja 2006., 25. svibnja 2007., 20. lipnja 2007., 7. rujna 2007., 26. listopada 2007., 30. studenog 2007., 4. travnja 2008., 24. listopada 2008., 30. lipnja 2017., 9. travnja 2018., 10. prosinca 2018. i 17. prosinca 2020. u iznosu od 375,00 kn za svako do navedenih ročišta sukladno Tbr. 9. t. 2. Tarife, kao i za pristup na ročište za objavu presude od 22. ožujka 2021. u iznosu od 375,00 kn sukladno Tbr. 9. t. 3. Tarife, što sve skupa za navedena ročišta, uvećano za pripadajući PDV (po stopi od 22% za radnje poduzete do 31. srpnja 2009., te po stopi od 23% za radnje poduzete od 1. kolovoza 2009. do 28. veljače 2012., odnosno po stopi od 25% za radnje poduzete od 1. ožujka 2012.) ukupno iznosi 20.686,75 kn.

39. Pravilno je prvostupanjski sud ocijenio da tužitelj ima pravo na naknadu troška provedenih vještačenja u iznosu od 7.499,78 kn, umjesto traženog iznosa od 13.000,00 kn.

40. Slijedom navedenog, u odnosu na parnične troškove tužitelja, pravilnom primjenom materijalnog prava, tužitelju je trebalo dosuditi troškove u iznosu od ukupno 38.757,14 kn, slijedom čega je valjalo na temelju odredbe čl. 373. st. 1. t. 3.

ZPP-a, preinačiti prvostupanjsku presudu u točki V. njezine izreke u dijelu za iznos od 9.045,64 kn kako je odlučeno u točki III. izreke ove presude, dok je u dijelu za iznos od 37.704,14 kn valjalo odbiti drugotuženikovu žalbu kao neosnovanu slijedom čega je sukladno odredbi čl. 368. st. 1. ZPP-a, odlučeno kao u točki I. izreke ove presude.

41. U odnosu na troškove umješača Novi Salonit d.o.o. u stečaju, prvostupanjski sud je također djelomično pogrešno primijenio materijalno pravo, jer je i u ovom slučaju prvostupanjski sud unatoč vrijednosti predmeta spora u iznosu od 10.000,00 kn, pogrešno priznavao umješaču Novi Salonit d.o.o. u stečaju, puni iznos troška pojedine radnje u visini od 1.000,00 kn umjesto u visini od 750,00 kn.

42. Slijedom navedenog u odnosu na troškove pristupa na održana ročišta, pravilnom primjenom materijalnog prava umješaču na strani tužitelja Novi Salonit d.o.o. u stečaju, treba priznati trošak pristupa na ročišta održana 8. lipnja 2017., 5. rujna 2018., 13. veljače 2019., 3. listopada 2019., 19. studenog 2019., 16. srpnja 2020. i 4. veljače 2021. u iznosu od 750,00 kn za svako od navedenih ročišta sukladno Tbr. 9. t. 1. Tarife, kao i za pristup na ročišta održana 30. lipnja 2017., 9. travnja 2018., 10. prosinca 2018. i 17. prosinca 2020. u iznosu od 375,00 kn za svako od navedenih ročišta sukladno Tbr. 9. t. 2. Tarife, kao i za pristup na ročište za objavu presude od 22. ožujka 2021. u iznosu od 375,00 kn sukladno Tbr. 9. t. 3. Tarife, što sve skupa za navedena ročišta, uvećano za pripadajući PDV (po stopi od 22% za radnje poduzete do 31. srpnja 2009., te po stopi od 23% za radnje poduzete od 1. kolovoza 2009. do 28. veljače 2012., odnosno po stopi od 25% za radnje poduzete od 1. ožujka 2012.) ukupno iznosi 8.437,50 kn.

43. Umješač Novi Salonit d.o.o. u stečaju ima pravo i na naknadu troška za sastav revizije od 7. lipnja 2011. u iznosu od 1.125,00 kn što uvećano za PDV po stopi od 23% ukupno iznosi 1.383,75 kn, sukladno Tbr. 10. t. 6. Tarife.

44. U odnosu na četiri podneska koje je prvostupanjski sud priznao umješaču Novi Salonit d.o.o. u stečaju i u ovom slučaju treba navesti da u kategoriju podnesaka iz Tbr. 8. t. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 107/15; dalje: Tarifa), kada se radi o podnescima umješača na strani tužitelja, ulaze samo obrazloženi podnesci kojima se odgovara na navode iz odgovora na tužbu ili se očituje na nalaze i mišljenja vještaka uz ograničenje na četiri podneska ove vrste u prvostupanjskom postupku, dok svi ostali podnesci, ulaze u kategoriju podnesaka iz Tbr. 8. t. 3. Tarife za koje punomoćnik u slučaju da su sukladno odredbi čl. 155. st. 1. ZPP-a bili potrebni za vođenje parnice, ima pravo na nagradu u visini od 25% nagrade iz Tbr. 7. t. 1., 3., 6. i 7., ali ne više od 50 bodova.

45. Kao obrazloženi podnesak umješača Novi Salonit d.o.o. u stečaju, bilo je moguće priznati samo podnesak od 20. ožujka 2020. kojim se očitovao na nalaz i mišljenje vještaka, u iznosu od 750,00 (Tbr. 8. t. 1. Tarife), dok za preostala tri podneska koja su mu priznata od strane prvostupanjskog suda umješač Novi Salonit d.o.o. u stečaju nema pravo na naknadu troškova sukladno Tbr. 8. t. 1. Tarife, već sukladno odredbi Tbr. 8. t. 3. Tarife odnosno u iznosu od 187,50 kn za svaki od priznatih podnesaka, što sveukupno iznosi 1.640,62 kn s uključenim PDV-om.

46. Slijedom navedenog, u odnosu na parnične troškove umješača na strani tužitelja Novi Salonit d.o.o. u stečaju, pravilnom primjenom materijalnog prava, trebalo mu je dosuditi troškove u iznosu od ukupno 11.461,87 kn, slijedom čega je valjalo na temelju odredbe čl. 373. st. 1. t. 3. ZPP-a, preinačiti prvostupanjsku presudu u točki VI. njezine izreke u dijelu za iznos od 8.538,13 kn kako je odlučeno u točki IV. izreke ove presude, dok je u dijelu za iznos od 11.461,87 kn valjalo odbiti drugotuženikovu žalbu kao neosnovanu slijedom čega je sukladno odredbi čl. 368. st. 1. ZPP-a, odlučeno kao u točki I. izreke ove presude.

47. U odnosu na troškove umješača Bascon d.o.o., Zagreb, prvostupanjski sud je također djelomično pogrešno primijenio materijalno pravo, jer je prvostupanjski sud unatoč vrijednosti predmeta spora od 10.000,00 kn, pogrešno priznavao umješaču, puni iznos troška pojedine radnje u visini od 1.000,00 kn umjesto u visini od 750,00 kn.

48. Slijedom navedenog u odnosu na troškove pristupa na održana ročišta, pravilnom primjenom materijalnog prava umješaču na strani tužitelja Bascon d.o.o. Zagreb, treba priznati trošak pristupa na ročišta održana 30. ožujka 2017., 8. lipnja 2017., 19. veljače 2018. 2. srpnja 2018., 5. rujna 2018., 13. veljače 2019., 3. listopada 2019., 19. studenog 2019., 16. srpnja 2020. i 4. veljače 2021. u iznosu od 750,00 kn za svako od navedenih ročišta sukladno Tbr. 9. t. 1. Tarife, kao i za pristup na ročišta održana 30. lipnja 2017., 9. travnja 2018., 10. prosinca 2018. i 17. prosinca 2020. u iznosu od 375,00 kn za svako do navedenih ročišta sukladno Tbr. 9. t. 2. Tarife, što sve skupa za navedena ročišta, uvećano za pripadajući PDV (po stopi od 22% za radnje poduzete do 31. srpnja 2009., te po stopi od 23% za radnje poduzete od 1. kolovoza 2009. do 28. veljače 2012., odnosno po stopi od 25% za radnje poduzete od 1. ožujka 2012.) ukupno iznosi 11.250,00 kn.

49. Umješač Bascon d.o.o., Zagreb nema pravo na naknadu troška sastava revizije budući da je njegova revizija odbačena kao nedopuštena. Jednako tako, u odnosu na tri podneska koje je prvostupanjski sud priznao umješaču Bascon d.o.o., Zagreb treba navesti da u kategoriju podnesaka iz Tbr. 8. t. 1. Tarife, kada se radi o podnescima umješača na strani tužitelja, ulaze samo obrazloženi podnesci kojima se odgovara na navode iz odgovora na tužbu ili se očituje na nalaze i mišljenja vještaka uz ograničenje na četiri podneska ove vrste u prvostupanjskom postupku, dok svi ostali podnesci, ulaze u kategoriju podnesaka iz Tbr. 8. t. 3. Tarife za koje punomoćnik u slučaju da su sukladno odredbi čl. 155. st. 1. ZPP-a, bili potrebni za vođenje parnice, ima pravo na nagradu u visini od 25% nagrade iz Tbr. 7. t. 1., 3., 6. i 7., ali ne više od 50 bodova.

50. Kao obrazloženi podnesak umješača Bascon d.o.o., Zagreb, bilo je moguće priznati samo podnesak od 28. siječnja 2020. kojim se očitovao na nalaz i mišljenje vještaka, u iznosu od 750,00 (Tbr. 8. t. 1. Tarife), dok za preostala dva podneska koja su mu priznata od strane prvostupanjskog suda umješač Bascon d.o.o., Zagreb, nema pravo na naknadu troškova sukladno Tbr. 8. t. 1. Tarife, već sukladno odredbi Tbr. 8. t. 3. Tarife odnosno u iznosu od 187,50 kn za svaki od priznatih podnesaka, što ukupno iznosi 1.406,25 kn s uključenim PDV-om.

51. Slijedom navedenog, u odnosu na parnične troškove umješača na strani tužitelja Bascon d.o.o. Zagreb, pravilnom primjenom materijalnog prava, trebalo mu je dosuditi troškove u iznosu od ukupno 12.656,25 kn, slijedom čega je valjalo na temelju odredbe čl. 373. st. 1. t. 3. ZPP-a, preinačiti prvostupanjsku presudu u točki VI. njezine izreke u dijelu za iznos od 8.593,75 kn kako je odlučeno u točki V. izreke ove presude, dok je u dijelu za iznos od 12.656,25 kn valjalo odbiti drugotuženikovu žalbu kao neosnovanu slijedom čega je sukladno odredbi čl. 368. st. 1. ZPP-a, odlučeno kao u točki I. izreke ove presude.

52. Zaključno, uslijed preinačena prvostupanjske presude u odnosu na prvotuženika Republiku Hrvatsku, izmijenjen je uspjeh stranaka u sporu tako da je prvotuženik u odnosu na tužitelja, u cijelosti uspio u parnici.

53. Prvotuženiku, u odnosu na troškove pristupa na održana ročišta, treba priznati trošak pristupa na ročišta održana 25. travnja 2007., 30. siječnja 2008., 16. svibnja 2008., 10. rujna 2008., 28. studenog 2008., 30. ožujka 2017., 4. svibnja 2017., 8. lipnja 2017., 19. veljače 2018., 2. srpnja 2018., 5. rujna 2018., 13. veljače 2019., 3. listopada 2019., 16. srpnja 2020. i 4. veljače 2021. u iznosu od 750,00 kn za svako od navedenih ročišta sukladno Tbr. 9. t. 1. Tarife, kao i za pristup na ročišta održana 21. studenog 2002., 3. studenog 2006., 13. prosinca 2006., 26. siječnja 2006., 14. ožujka 2007., 7. rujna 2007., 26. listopada 2007., 30. studenog 2007., 4. travnja 2008., 24. listopada 2008., 30. lipnja 2017., 9. travnja 2018., 10. prosinca 2018. i 17. prosinca 2020. u iznosu od 375,00 kn za svako od navedenih ročišta sukladno Tbr. 9. t. 2. Tarife, kao i za pristup na ročište za objavu presude od 15. prosinca 2008. u iznosu od 375,00 kn sukladno Tbr. 9. t. 3. Tarife, što sve skupa za navedena ročišta, uvećano za pripadajući PDV (po stopi od 22% za radnje poduzete do 31. srpnja 2009., te po stopi od 23% za radnje poduzete od 1. kolovoza 2009. do 28. veljače 2012., odnosno po stopi od 25% za radnje poduzete od 1. ožujka 2012.) ukupno iznosi 22.710,00 kn.

54. Kao obrazloženi podnesak prvotuženika, bilo je moguće priznati samo podnesak od 23. listopada 2006. kojim je prvotuženik dao odgovor na tužbu, u iznosu od 750,00 (Tbr. 8. t. 1. Tarife), dok za podneske od 24. rujna 2018. i 24. studenog 2020. prvotuženik nema pravo na naknadu troškova sukladno Tbr. 8. t. 1. Tarife, već sukladno odredbi Tbr. 8. t. 3. Tarife odnosno u iznosu od 187,50 kn za svaki od navedenih podnesaka, što ukupno iznosi 1.383,75 kn s uključenim PDV-om (po stopi od 22% za radnje poduzete do 31. srpnja 2009., te po stopi od 23% za radnje poduzete od 1. kolovoza 2009. do 28. veljače 2012., odnosno po stopi od 25% za radnje poduzete od 1. ožujka 2012.). Prvotuženik ima pravo i na naknadu troška žalbe protiv presude sukladno Tbr. 10. t. 1. Tarife u iznosu od 1.171,87 kn s uključenim PDV-om.

55. Prvotuženik nema pravo na naknadu troškova sastava dva podneska od 21. siječnja 2009. s obzirom na to da sukladno odredbi čl. 155. ZPP-a, navedeni podnesci nisu bili potrebni za vođenje ove parnice, kao i što prvotuženik nema pravo na naknadu priznatih troškova postupka prema vrijednosti spora koja je iznad 10.000,00 kn, budući da je vrijednost spora 10.000,00 kn, slijedom čega prvotuženik

ima pravo na nagradu za trošak koji mu je priznat u punom iznosu u visini od 750,00 kn, a ne u visini od 1.000,00 kn.

56. Stoga prvotuženik ima pravo na naknadu parničnih troškova u iznosu od ukupno 25.265,62 kn s uključenim PDV-om, dok prvotuženikov zahtjev za naknadu parničnih troškova u iznosu od 7.734,38 kn nije osnovan.

57. Slijedom navedenog, odluka o zahtjevu prvotuženika za naknadu troška parničnog postupka temelji se na odredbama čl. 166. st. 2. u vezi čl. 154. st. 1., čl. 155. i čl. 164. ZPP-a (točka VI. izreke).

Zagreb, 3. rujna 2021.

Predsjednica vijeća
Ružica Omazić

Dokument je elektronički potpisan:

RUŽICA OMAZIĆ

Vrijeme potpisivanja:

20-09-2021

09:00:47

DN:
C=HR
O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
2.5.4.97=#130D48523937333439333636363139
L=ZAGREB
S=OMAZIĆ
G=RUŽICA
CN=RUŽICA OMAZIĆ

Broj zapisa: **eb2fe-ff8a1**

Kontrolni broj: **0950b-b4b28-1afa7**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=RUŽICA OMAZIĆ, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.